

Arrest

nr. 100 656 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende de weigering tot afgifte van een visum van 31 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 januari 2013.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN IMPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

1.1 Op 2 februari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een visum type D (gezinshereniging) in.

1.2 Op 31 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot afgifte van een visum, die aan de verzoekende partij op onbekende datum ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

1.3 Op onbekende datum wordt aan de verzoekende partij alsnog een visum type D afgeleverd, geldig van 20 november 2012 tot 19 mei 2013.

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de verzoekende partij de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld: “De verzoekende partij verklaart afstand te doen van haar beroep.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 24 januari 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 26 februari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 21 januari 2013 opgenomen grond, gaat zij in op de gebreken van de bestreden beslissing en stelt zij dat dan toch een visum werd uitgereikt, maar dat de huidige procedure vermeden had kunnen worden en dat zij de Belgische staat wil veroordeeld zien tot de kosten. De verwerende partij repliceert vervolgens kort aangaande één van de door de verzoekende partij aangehaalde gebreken en verwijst voor het overige naar de nota met opmerkingen. Op vraag van de voorzitter bevestigt de verzoekende partij vervolgens nogmaals dat het visum werd toegekend en zij voegt tevens toe dat haar een brief werd gestuurd waarin werd aangegeven dat zij afstand had gedaan van het beroep, waarop zij gereageerd heeft en gesteld heeft dat dit niet het geval is. Zij benadrukt nogmaals dat zij het rolrecht wil vermijden.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat in de beschikking van 21 januari 2013 als grond voor verwerping door middel van louter schriftelijke procedure wordt aangegeven dat de verzoekende partij verklaard heeft afstand te doen van haar beroep, terwijl zij ter terechtzitting van 26 februari 2013 uitdrukkelijk stelt dat dit niet het geval is en dat zij de Belgische staat, gezien de huidige procedure had kunnen vermeden worden, veroordeeld wil zien tot de kosten.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier noch uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft afstand te willen doen van haar beroep. Op 2 januari 2013 verstuurt de verzoekende partij weliswaar een aangetekende brief, waarin zij aan de Raad meedeelt dat zij zowel bij de procureur des konings te Dendermonde als bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangedrongen de visumaanvraag aan een bijkomend en tevens zorgvuldig onderzoek te onderwerpen, en dat na dit bijkomend onderzoek het visum dan toch werd toegekend, zonder dat hiertoe een nieuwe aanvraag werd ingediend, maar dat zij, gelet op de beperkte beroepstermijn, haar belangen veilig had gesteld door een verzoekschrift tot nietigverklaring in te dienen, waartoe zij een rolrecht van 175 euro diende te betalen, brief waarin zij de Raad verzoekt, aangezien de verwerende partij door de toekenning van het visum erkend heeft dat zij onterecht is overgegaan tot het nemen van de weigeringsbeslissing, te willen zeggen voor recht dat de betaalde rolrechten aan haar dienen terugbetaald te worden en waarbij zij het ondertussen afgeleverde visum type D voegt. Nergens uit deze brief blijkt echter dat de verzoekende partij afstand wenste te doen van het door haar ingediende beroep en ook uit haar uiteenzetting ter terechtzitting blijkt dat dit geenszins

haar bedoeling was, maar haar bedoeling slechts was de verwerende partij veroordeeld te zien tot de kosten.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins verklaard heeft afstand te doen van haar beroep, zodat het beroep dan ook niet op deze grond kan verworpen worden.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad een gebrek aan belang bij het ingediende beroep vast.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een weigering van afgifte van een visum type D (gezinshereniging) betreft. Er dient op basis van de informatie door de verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 2 januari 2013 verstrekt, informatie die ter terechtzitting van 26 februari 2013 uitdrukkelijk werd bevestigd door de verzoekende partij en door de verwerende partij niet werd betwist, te worden vastgesteld dat op onbekende datum aan de verzoekende partij alsnog een visum type D, geldig van 20 november 2012 tot 19 mei 2013, afgeleverd is geworden. De verzoekende partij heeft zodoende verkregen wat zij beoogde, met name de afgifte van een visum type D.

De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het vereiste actueel belang, dan ook niet ontvankelijk.

4. Kosten

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing de weigering tot afgifte van een visum type D van 15 oktober 2012 betreft, terwijl aan de verzoekende partij op onbekende datum alsnog een visum type D, geldig van 20 november 2012 tot 19 mei 2013, werd afgeleverd, zodat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing minstens impliciet werd ingetrokken. Ter terechtzitting van 26 februari 2013 betwist de verwerende partij niet dat alsnog een visum type D werd afgeleverd en heeft zij tevens geen opmerkingen ten aanzien van de vraag van de verzoekende partij om de Belgische staat te veroordelen tot de kosten.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET